

BURZYC (2) *sb m*

pl N burzyce (1). ◇ D burzyc(o)m (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Wichrzyciel, burzyciel spokoju i porządku (2) : [Pan Bog] dopuści lie burzyć tym złym wiátrom nád námi: to ieft/ wymyfláčom/ burzycom/ á pochlebcom fwiátá tego RejPos 51; w iákicy Kátiliná álbo inlzy burzyce á fkażce Póspoliteyrzeczy fławie zoftawáli RejZwierc 38.

Synonimy: rozproszyciel, skażca, zwajca.

Cf BURZCA, [BURZNIK], BURZYCIEL

ZZie